

HACI MUHARREM HİLMÎ EFENDİ (1294-1384 H/1878-1964) -5-

(...dünden devam)

Yine bu anlamda:

"Kalmadı artık tarîkat içre dünyâda revâc

Şimdi âlınûr azîzim ehl-i tarîkten harâc"

dizeleriyle başlayan manzûmesinde şeyhlik kisvesi altında zavallıları soyan, tasavvufu bir dünyâ metâ'ı haline getiren müteşeyyiîleri (şeyh taslaklarını) taşlamaktadır. Mürîdlerine öğütü şudur:

Emr-i Hakk'a i'tinâ kıl Hazreti Allah yeter

Tafvîz et cümle umûrun Hazreti Allah yeter

Her hususta Ol sanâ mû'în olur bil şüphesiz

Sıdk ilê gel ôku Kur'ân sapma bû yoldan sakın

Her şeyin fevkindedir bil Hazreti Allah yeter

Korkma düşmandan dilâ Hak hıfzeder mutlak seni

Müstakîm ol râh-i Hak'ta Hazreti Allah yeter

Etme hiç şek kudretînê yok nihâyet âyık ol

Sırriveş beklê kapûsun Hazreti Allah yeter

Beş vakit namazdan ayrı olarak özellikle teheccüd namazına devam etmelerini, şeriate bağlı kalmalarını, dedikodu etmemelerini, elleri işte olsa da gönülleriyle Hakk'ı zikirde olmalarını tavsiye ettiği mürîdleri, hoşgörölü, irfân sâhibi ergin insanlar olmuşlardır. Onun tarîkati bir bağnazlık yuvası değil, bir irfân sofrası olmuştur.

9 Aralık 1964 tarihinde vefatı üzerine düşürdüğümüz tarih manzumesi, kabir taşına yazılıdır:

Zâirâ bak ibret al bir, burdaki Hakâşinâ

Kutb-i aktâb-ı zamândır vârisün li'l-enbiyâ

Bir ömür verdî tamam ilm-i ledün tahsîline

Durmadan yandı, yakıldı aşk-ı Hak'la dâimâ

Pîr-i Nakşî, Kâdir-ü Şettâridir hem Şazelî

Kendine vermiş icâzet dört tarîkten evliyâ

İlm-i zâhir, ilm-i bâtında misâlî yok idî,

Tâlibânı ders alırdı, sâlikân feyz-ü likâ

Hazretîne gamlı gîren çîkar îdî bî-keder

Rehnümaydı, mehlıkaydı, âşık-ı Hak dil-küşâ

Hak için hizmet onun hiç kanmayan arzusudu

Géce gündüz bâbına eyler idî halk ilticâ

En nihâyet “Küllü nefsin” şerbetinden nûş edip

“İrci’” emriyle buldū vuslat-i dâr-i bakâ

Bir ferah bir neş’e vardî âlem-i ervâhta

Bağlayıp el karşıladî Sırrıyâ ehl-i safâ

Mü’minîn birbîrine “Gittî!” deyip ağıladılar

“Hâcî Muharrem Efendi, terk edip hoş bir sedâ

Evliyâdan on ikî zât çıktı târîhin dedi

Oî velî geldî sanâ “fağfir lehû” yâ Rabbenâ

Son dizedeki Osmanlıca (□□ □□□□□ fağfir lehû) harflerinin sayısal değeri toplamı, vefat tarihini vermektedir.
